

 HARLEQUIN®
The background of the cover features a romantic scene between a man and a woman in 19th-century attire. The woman, on the left, has her hair styled in an elaborate updo and wears a blue, patterned, off-the-shoulder gown. The man, on the right, is dressed in a dark suit with a light-colored waistcoat and a cravat. They are standing close together, looking at each other. In the background, a stone building is visible on a hill under a dramatic, cloudy sky.

Ajalooline romaan

*Krahvi
puudutuse
lummuses*

ANN LETHBRIDGE

Ann Lethbridge
HAUNTED BY THE EARL'S TOUCH
2013

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le.

See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga. Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Mari Kolk
Korrektor Inna Viires

© 2013 by Michèle Ann Young
© 2014 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

M01267014
ISBN 978-9949-25-483-5

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja e-raamatud www.ebooks.ee

Autori märkus

Mulle on alati meeldinud õudsed gooti romaanid ja müstilised vanad majad. Bane'i ja Mary minevikusaladuste tõttu olid nad kahtlemata täiuslik paar veetmaks aega majas, kus kummitab vaim ning mille seinte varjus on peidus käikude võrk. Kuid mil moel, arutlesin ma, sai minu krahv jõukaks? Siis aga tegin avastuse.

Tinakaevandustel on Cornwallis pikk ja iidne ajalugu ning asevalitsuse* ajal olid need kasumlikkuse poolest tipus. Tinakaevanduse külastamine oli väga põnev, mul oli võimalus minna maa alla ja näha ning kuulda, mida kaevurid vanal ajal nägid ja kuulsid. Sain tinakaevandusest teada hoopis rohkem, kui minu loosse kunagi mahtunud oleks, ning kui te olete sama huvitatud kui mina, võite sellest juurde lugeda minu blogist www.regencycramble.blogspot.com, kust saab lugeda ka teistest paikadest, mida olen külastanud.

Kui tahate rohkem teada minu tulevastest raamatutest, külastage võrgulehte www.annlethbridge.com või kirjutage mulle ann@annlethbridge.com. Mulle meeldiks oma lugejatest rohkem kuulda.

---

* Periood 1811–1820, mil haigestunud George III asemel oli asevalitsejana troonil tulevane kuningas George IV.

*See raamat on pühendatud Keithile, Rosaliele, Kenile,
Linile, Billile, Dile ja Brianile, minu imelisele perele,
kes olid mulle abiks minu avastusretkedel
Suurbritannias. Nad olid hämmastavalt kannatlikud,
kuni ma uurisin tundide kaupa varemets losse, piilusin
vanade majade nurgatagustesse ja külastasin isegi
Cornwallis lookleva kitsa teeraja lõpus asuvat tina-
kaevandust. Nad muutsid minu uuringud lõbusaks.*

*Raamat on pühendatud ka minu imelisele toimetajale
Joanne Grantile, kes laskis mul selles raamatus midagi
uut proovida ning kandis hoolt, et püsiksin õigel teel.*

Esimene peatükk

Tuul ulgus Beresfordi kloostri iidsete müüride ümber. Mööda kivist käiku igivana ülemteenri kannul kõndiv Bane märkas, et vaid üks viiest seinalühtrist oli põlema süüdatud. Kas teised oli kustutanud tuulehoog? Või oli see märk sellest, kui teretunud ta siin oli? Mis see ka polnud – too süngus sobis tema meeleoluga.

„Te oleksite pidanud koera tallidesse jätma,“ pomises ülemteener üle öla.

Bane heitis pilgu Rangerile – pooleldi hurdale, pooleldi hundikoerale –, kes surus end mehe vasaku külje vastu. „See koer jääb minuga.“

Ülemteener vaikis. „Ja kuidas ma teist teatan, *sir*?“ Ta osutas mõne meetri kaugusel süngesse koridori lõpus oleva ukse poole.

Bane'i huultele ilmus vildakas naeratus. Kas siin peab mingit protokolli järgima? Kui see nii oligi, ei teadnud ta sellest midagi. „Ma teatan endast ise.“

Šokeeritud, kuid samas kergendust tundev tudisev vanamees pööras tagasi ning lahkus jalgu lohistades ja pead vangutades mööda hämarat koridori. Tark vana lind, kelle suurim väärtus oli taktitunne.

Bane lähenes uksele. Vaip summutas tema sammude kaja. Ta peatus koopataolise kambri sissekäigu ees. Kummalgi

pool neljasambalist ohtrate nikerdustega voodit seisis kolme meetri kõrgused küünlajalad. Nende virvendav valgus langes patjadele toetuva kokkukuivanud mehe näojoontele. Hajunud joontega nägu ümbritsesid sinise siidist öömütsi alt välja ulatuvad kollakashallid õhukesed juuksesalgud. Ta längus õlad rappusid kõhakrampides siidi all, mille väärtusest oleks piisanud neljaliikmelise pere toidulaua katmiseks terveks aastaks.

Viimaseid hingetõmbeid tegev surev mees. Lõpuks ometi. Valgussõõri kogunenud inimesi märgates haaras Bane'i külmatunne. Kaks naist, kolm meest, kellest mõnes tundis ta ära oma pereliikmed. Ta oli uurinud kõigi oma sugulaste kohta, et vältida tarbetuid üllatusi.

Vanem naine oli tema tädi – vanaisa tütar proua Hampton, kes naasis koju lesena. Tema kleit oli täielik moeröögatus, nagu sobis tema ühiskondliku seisundiga. Pitsist mütsi alt paistvad tihedad hallid kiharad raamisid keskealist, kuid siiski veetlevat nägu. Noore naisena oli ta Bane'i ema sõnade kohaselt olnud kenake ning liiga uhke, et temasuguse Yorkshire'i plikaga sõbraks saada. Tema kõrval seisis ta poeg Gerald – äärmiselt nägus seitsmeteistaastane mossis suu ja elavate siniste silmadega noormees. Teine noor mees oli kaugelt nõbu. Läbi ja lõhki Beresford, kõhn ja peen, blondide juuste ja helesiniste silmadega mees, keda vanaisa oleks hea meelega näinud oma pärijana, kui Bane poleks tee peal ees seisnud.

Bane oli näinud Jeffrey Beresfordi linnas, too oli varastes kahekümnendates püüdlik moejünger. Neil polnud ühiseid sõpru, kuid möödudes nad kummardasid teineteisele – vastastikuse usaldamatuse märgiks.

Üht naist Bane ei tundnud. Noor, sihvaka figuuriga, proua Hamptonist peajagu pikem naine oli paar sentimeetrit pikem ka mõlemast noormehest. Samuti Beresford? Naisel olid nimele sobivalt blondid juuksed ja sinised silmad, kuid ta oli riietunud lihtsalt, mingisse tumedasse rõivaesemesse, mis mõjus pigem tagasihoidlikult kui stiilselt. Soov näha seda kaunikujulist keha milleski paljastavas tõi Bane'ile klombi kurku.

See üllatas teda.

Poisina olid tal olnud vallatud mõtted kõigi seelikukandjate suhtes. Mehe ja ärimehena olid tal mõtteis tähtsamad asjad. Sellised naised tahtsid kodu ja kollet ning meest, kes neid kaitseks. Bane'i elu seisnes riskimises. Kasumi nimel kõige mängu panemises. Ükski naine ei peaks nii ebakindlat elu elama. Naised on liiga õrnad, liiga kergesti murduvad, just nagu tema ema oli murdunud. Valu tema surma pärast oli olnud väljakannatamatu. Bane ei kavatsenud midagi sellist enam mitte kunagi kogeda. See polnud ka vajalik. Mees oli üsna rahul, vältides lugupeetud daame ning nautides *demi-monde*'i naisi, kes tahtsid oma teenuste eest ainult raha.

Miks ta siis ei suutnud hoida oma pilku eemal sellest naisest, kes nägi välja vägagi lugupeetav? Kes ta oli? Bane ei teadnud endal olevat ühtki naissoost nõbu, ei lähedalt ega kaugelt. Tõsi küll, tal võis olla terve hulk sugulasi, kellest ta midagi ei teadnud, kuna tal polnud neist sooja ega külma. Kuid nüüpea, kui tema pilk libises üle selle tüdruku, hakkas tema kukal kihelema. Naine tundus nii tuttavlik, et Bane'il tekkis kihk läheneda ning ta nime küsida.

Kuid mees oli siiski kindel, et nad polnud kunagi kohunud. Ehk oli see ettevaatlikkus naise ilmes, mis Bane'i köitis.